

Sporen deel 1

De camera verdwijnt in het water. Lara ziet het en aarzelt even. Dan neemt ze een duik. Hij mag niet verdwijnen, dat kan echt niet, ze heeft zoveel moeite gedaan, zoveel tijd en energie gestopt in het vinden van iemand die eigenlijk niet gevonden wilde worden.

Ze zwemt onder water en herinnert zich het bezoek van Diana, een kleine stevige dame met kort krullend bruin haar. Ze beweerde dat haar vader nog leefde. Ze had overtuigende bewijzen: persoonlijke bezittingen, notities in zijn handschrift en zelfs een foto, al was hij vaag. Trots poseerde hij daarop naast een jacht, dat hij Diana vooral voor haar had gekocht. Om een nieuw leven te beginnen, samen.

Ze voelt in het water, maar vindt niets. Er glijden waterplanten door haar vingers, ze zijn zacht en glibberig. Ze stijgt weer op, haalt diep adem en duikt weer onder. Ja ja, denkt ze, een nieuw leven, jij wel. En ondertussen heb je ons laten barsten en ons opgezadeld met het idee dat je je eigen dood verkoos boven een leven met mij, mama en Tom. Maar je bent ontmaskerd, ik heb je gevonden. Als ik nu die camera maar te pakken kreeg!

Was het maar de Caribische zee, helder als glas, dan had ik het zó gevonden. Lara denkt aan al die keren dat ze met haar vader is gaan duiken op de vakanties naar de Antillen. Hoe hij haar had geleerd om goed te kijken naar alles wat er onder water viel te ontdekken. Maar hier, in de Loosdrechtse plassen, is het water bruin en troebel. Toch blijft ze verwoed zoeken en graaien. De kleding die ze aan heeft, maakt haar zwaar en ze beweegt moeizaam.

Ineens stoot ze met haar teen tegen iets hards. Ze grijpt omlaag en met een triomf trekt ze de fotocamera omhoog. Ze heeft hem! De beelden van haar vader, clandestien genomen vanaf de andere kant van de weg, hoeven niet verloren te gaan. Met een schok realiseert ze zich dat de foto's misschien al verloren zijn. Was ze maar niet gestruikeld over dat touw van een van die potsierlijke jachten, dan had ze de camera niet laten vallen. Het is heel belangrijk dat ze zo snel mogelijk naar een fotozaak gaat om te kijken of de beelden die op het geheugenkaartje staan, nog kunnen worden gered. Zo niet, dan is al haar werk voor niets geweest en zal niemand haar geloven. Ze klimt op de kant en rilt. Ze weet dat ze moet opdrogen, maar wil geen tijd verliezen.

Lara staat op de kant en kijkt achterom naar het water. Het klotst rustig heen en weer tussen de boten, zich er niet van bewust dat het bijna haar laatste kans om de waarheid te achterhalen had verzwolgen. Van één van de boten komt een man naar buiten, hij draagt iets dat eruit ziet als een handdoek of een badjas.

“Gaat het met je?” vraagt hij geschrokken.

“Ik zag het allemaal gebeuren; je struikelde en liet iets vallen en je sprong er achteraan. Je zal het wel koud hebben”. Hij vouwt wat een groot badlaken blijkt te zijn open en slaat het om Lara heen. Ze kijkt hem aan. Het is een man van rond de veertig, schat ze, lang en gespierd. Bruine lokken die over zijn voorhoofd vallen. Het geeft hem iets jongensachtig.

“Bedankt” mompelt ze en trekt het badlaken dicht om zich heen. “Het gaat wel”.

“Wat was dat nou, dat in het water viel en je persé achteraan moest?” vraagt de man en kijkt haar nieuwsgierig aan. Hij snapte waarschijnlijk helemaal niet wat ze hier deed. Ze trekt de camera omhoog en laat hem zien.

“Deze hier, die moest ik redden, nouja... vooral de foto's die erop staan” zegt Lara. “Maar ik ben bang dat ze misschien toch verloren zijn”.

De man steekt zijn hand uit.

“Laat eens zien?” vraagt hij. Ze geeft hem de camera. Heel voorzichtig opent hij het zijklepje en trekt de accu eruit.

“Zo die eerst”. Hij pakt een punt van het badlaken.

“Mag ik even?” vraagt hij en keek haar aan. Zijn ogen lachen. Ze lacht terug.

“Natuurlijk” zegt ze en trekt het badlaken een beetje losser. Hij veegt de accu voorzichtig droog met de handdoek.

“Mm, er is een groot risico op oxydatie, ik moet hem zo snel mogelijk weer nat maken” zei hij.

“En jij moet uit die natte kleren. Oh en ik ben Simon trouwens”. Hij kijkt haar weer aan. Ze ruikt zijn aftershave, een kruidige lucht die ze kent van een ex-vriendje. Het bezorgt haar altijd kriebels in haar buik als ze die lucht weer ruikt.

“Lara” zegt ze. Hij glimlacht en trekt haar mee.

“Ik zal wat droge kleren voor je pakken” zegt hij.

“Dat hoeft niet, ik heb kleren in mijn koffer, in de auto” zegt Lara en wil opstaan. Hij houdt haar tegen.

“Geef je autosleutel maar”. Ze twijfelt. Maar ze voelt zich plotseling zo moe. Ze geeft hem de sleutel en vertelt welke auto het is. Weer lacht hij. Ze kijkt hem na. Hij vindt haar vast een dom vrouwtje. Nouja ze moet even uitrusten. Ze gaat op een muurtje zitten, met het badlaken stevig om zich heen. De zoektocht in het water heeft haar behoorlijk uitgeput. Waarom was ze dan ook naar de jachthaven gegaan, ze had er niets te zoeken. Maar toen ze van Schiphol terug reed richting huis, had ze sterk de behoefte gevoeld om zich een beeld te vormen van zijn leven. Zonder nadenken was ze gestopt bij één van de prestigieuze jachthavens in Loosdrecht. Zo’n jacht, daar leefde hij, samen met die Diana. Ze voelde hoe de luxe en het pad van zorgeloos genieten haar naar de keel greep. De camera had ze als een talisman in haar hand gehouden. Een stomme beslissing.

Simon komt terug van het parkeerterrein, met haar koffer.

“Weet je wat?” zegt hij, “loop maar even mee naar de boot, dan kan je je daar even douchen en omkleden. Dan kijk ik intussen of ik je foto’s kan redden, oké?”

Lara voelt zich dankbaar. Ze kent deze man niet, maar ze vindt het prettig dat ze even niet zelf overal voor moet zorgen. Ze loopt achter hem aan naar het jacht. Het is niet zo’n kunststof geval, maar een houten zeiljacht. Simon loopt de trap af naar de kajuit en Lara volgt hem voorzichtig. Hij wijst haar de douche en hoe het werkt. Er was een beperkt waterreservoir, legde hij uit en het opwarmen ging niet echt snel, maar als ze eronder ging staan als het lauw was, werd het steeds lekkerder en kon ze blijven staan tot het water op was. Naast de badkamer is een kleine slaapkamer. Zijn slaapkamer. Hij laat haar de ruimte zien en zegt dat ze zich daar kon omkleden. Ze ruikt een mengeling van slaap en de lucht van het water dat hen omringde. Er staat een raampje open en ze ziet de golven van de Loosdrechtse plas heen en weer gaan.

Simon had een emmer gevuld met water en hij giet er een scheut spiritus in. Voorzichtig laat hij de camera in het water zakken.

“Wat doe je nou?!” roept Lara uit. Nu zou er zeker niets meer van over blijven!

“Rustig maar” lacht hij, “dit is de beste manier als je oxidatie wilt tegenhouden. Ik maak hem weer nat, dan haal ik alle onderdelen eruit en maak ze één voor één droog, als eerste je geheugenkaart. Dan zal ik eens kijken of hij nog te lezen is. Je camera kan je waarschijnlijk weg gooien”. Hij draait zich om naar de emmer en begint. Voor Lara is dit het teken dat ze

hem met rust moet laten. Ze loopt naar de slaapkamer en begint haar natte kleren van zich af te stropen.

Naar deel 2: <https://ghislainecalsdotcom.files.wordpress.com/2017/06/sporen-deel-2.pdf>

Ghislaine Cals